

Selles väikeses linnas teab ta kõikide nime,
aga mitte nende saladusi

VÕÕRAS JÄRVES

romaan

RAHVUSVAHELISTE BESTSELLERITE AUTOR

KIMBERLY BELLE

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
Stranger in the Lake
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas fiktiivsed või autori välja mõeldud. Igasugune sarnasus nii elavate kui surnud isikutega, äriettevõtetega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Vane
Toimetanud Irma Aren
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Kimberle S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11388120
ISBN 978-9949-82-678-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Ewoudile, *voor altijd.*

1

SEON paadi sillast lahti ja lükkan selle taevahallile veele. Millalgi viimase paari tunni jooksul on püssitoruhallid pilved üle mäetippude rullunud ning neist sööstab jäiseid tuuleiile, mis Crosby järve pinna tuhandeks valgeks vahuviiruks kobrutavad. Mul keerab kõhus, aga mäsleva veega pole sel midagi pistmist.

Võib-olla on see hommikune iiveldus, võib-olla närvilisus sõnade pärast, mida ma abikaasale valjult välja pean ütleva.

Üllatus! Ma olen rase.

Vajun tüüri juurde istmele ning lükkan käed uue sulle taskusse. Kingitus Paulilt, kel on laitmatu maitse – selline, mis kujuneb välja hea sugupuu ja suure pangaarve mõjul. Me oleme lastest ainult väga ebamääraselt rääkinud. Selliseid asju nagu „sellest toast saaks kena lastetoa“ või „meil tuleksid nii ilusad lapsed“, kus „ühel päeval“ on välja ütlemata, kuid olemas. Tema ja ta esimene naine ei proovinud kunagi last saada, enne kui ta veidi üle nelja aasta tagasi suri. Mina ei tunne teda veel aastatki. See polnud päris nii plaanitud, aga seegi polnud plaanitud, et endast üksteist aastat vanemasse mehesse armun. Mehesse, kes väitis, et ei abiellu enam kunagi. Kolmekümne seitsme aastane rikas lesk armub bensiinjaama teenindajasse mäe mudasemalt poolelt, mõlemad tragöödiatest räsitud – kombinatsioon, mille kohta kogu linn arvas, et see ei hakka mitte iial toimima.

„Mul on täiesti poogen, mida inimesed arvavad,“ ütles Paul mulle pidevalt. „Ma armastan sind, sina armastad mind ja muul pole tähtsust.“

Aga nüüd... Mu käsi katsub jope all veel saledat kõhtu. Mis ta sellest väikesest üllatusest arvab, mis mu kõhus õilmitseb? Mul pole aimugi.

Tema ema, linnarahvas, sõbrad, kes teda kogu elu on tundnud... Ma tean täpselt, mis nad ütlevad.

Nad ütlevad, et see beebi ei olnud tööõnnetus. Et see kõige pisem Keller tsementeerib mu koha perekonna õhtusöögilauas moel, mida ei suuda isegi kolmekaradine sõrmus. Et abielud on ajutised, lapsed igavesed. Et nüüd on Paul *päriselt* lõksus.

Kulla issi, kulla beebi, issi beebi.

Tuul on mind nüüd kaist eemale lükanud, panen mootori tööle ja keeran paadi ringi. Paul ja mina elame väikeses abajas, aga siin on kiired hoovused ning vesi on ohtlikult sügav. Küngas, millel Pauli maja seisab, ei lõpe kaldajoonega, vaid sööstab enam kui üheksakümne meetri sügavusele vette. Seal all, künka jalamil on vee alla mattunud terve küla, mis kunagi asus õitsvas orus. Kodud, teed, talud, koolid. Surnuaiad. Kui millelgi seal all õnnestub lahti pääseda – räsitud katuselaast, vetikatega kaetud king, ligane koera kaelarihm – jõuab see lõpuks välja siia, Luukere abajasse.

Poolel teel linna keskusesse, ümber Buck Knobi sõites lasen gaasi pisut järele ja vaatan üle vee ja mägede ja lõputu suitsuhalli taeva läände. Ma ei ole kunagi elanud kusagil mujal kui Crosby järve ääres Põhja-Carolinas – pole isegi midagi muud kaalunud –, aga ikka suudab selle paiga tahumatu ilu mind hingetuks võtta. Need mäed on samavõrd osa minust kui mu nahk ja luud, see side on sama tõeline kui rakud, mis mu kõhus paljunevad. Kui ma silmad sulen, tunnen, kuidas maakoore plaadid mu all liiguvad. Mina olengi mäed ja mäed on mina. Ma ei suudaks kusagil mujal elada isegi siis, kui prooviks.

Üks asi on ilmselt see, et ma ei saa emale pahaks panna, et ta pere loomiseks just selle koha valis – mitte et ta muidugi kuigi hea lapsevanem oleks olnud. Enamjaolt kasvasin ma ise ning siis kasvasin ka oma venda Cheti. Seepärast teangi, et armastusest piisab ainult tea-

tud maani. Armastus ei too toitu lauale. Armastus ei maksa renti ega anna raha neile, kes võlga tagasi nõudes uksele tulevad prõmmima. Laps vajab palju enamat kui armastus.

Inimesed ütlevad, et ma abiellusin Pauliga raha pärast, aga see lihtsalt ei ole tõsi. Ma abiellusin temaga, sest armastan teda ja kõike seda, mida ta mulle võimaldab. Laenuvaba katus pea kohal, kõht täis toitvat mahetoitu. Tervisekindlustus ja autokindlustus ja mobiiltelefon ja internet. Vabadus enam mitte iial valida, kas taluda külma või nälga. Elu, mis on turvaline ja stabiilne ja kindel.

No tõepoolest, kui sa nüüd selle peale mõtled, siis kas *turvalisus* ei ole lihtsalt teine sõna *armastuse* kohta?

2

CROSBY järve äärne linn ei ole midagi erilist, ainult kolm kandilist kvartalit ja veidi vaheldust, aga see on ainus linn Apalatšidest lõunas vee ääres, mis teeb selle turistide seas populaarseks. Pauli kontor on esimese kvartali tagumises otsas kommipoe ja Stuarti Käsitöökokteilide vahel, kusjuures niipalju kui mina aru saan, on see lihtsalt peenem nimi pretensioonika baari kohta. Enamik siinseid ärisid on pretensioonikad, talust-toidulauale-restoranid ja kõiksugu butiigid, kus müüakse ülehinnatud ja ebavajalikku pudipadi.

Inimestele nagu Paul on linn koht, kus sotsialiseeruda ja raha teenida – tema puhul müüa järve kõrgeid kaldaid ääristavatele miljoni-dollarilistele kruntidele eritellimusel maju. Mu vanad sõbrad serveerivad talle jooke ja pühivad ta lauda – aga ainult need, kel on vedanud. Siin on kohalikke kümme korda enam kui töökohti.

Kokteilibaari katusealune terrass on vaikne, sest on madalhooaeg ning ilm on halvenemas. Silt uksele ütleb ikka veel, et nad on suletud. Möödun just tühjast administraatori lauast, kui märkan selja taga liikumist – kulunud tätoveering eemaldub seinast. See on Jax, linna hull, segane mees, kes elab metsas. Enamik inimesi hoiab temast eemale, kas siis hirmust või haletsusest, aga mitte mina. Mingil põhjusel, mida ma ei suuda sõnadesse panna, ei ole ma kunagi kartnud talle otse silma vaadata.

Ta teeb paar kõhklevat sammu, justkui ei meeldiks talle, et teda vaadatakse – ja ilmselt ei meeldigi. Jax on nagu hirv, kellele aasal peale satud. Üks silmapilk, ja ta on kadunud, aga seekord ta ei jookse ära.

Mehe pilk piidleb ümber minu ja uurib tänavat mu taga. „Kus Paul on.“ Väide, mitte küsimus.

Aeglaselt, et teda mitte ehmatada, osutan kõrval oleva maja peentele topeltustele, kus Kelleri Arhitektuuri akendest kuldset valgust voogab. „Kas sa sisse vaatasid?“

Jax raputab pead. „Ma pean temaga rääkima. See on tähtis.“

Nagu iga kord, kui ta metsast välja ilmub, pulbitseb mu rinnus uudishimu. Kunagi ammu olid Jaxil kõik eeldused olemas. Keskkooli lõpupeo kangelane, silmapaistev söötja jalgpallis, kuldne poiss, keda ootas kuldne tulevik, ja üks Pauli paremaid sõpru. Nende pilt on ikka veel ta kabinetis laual, Paul ja Jax ja Micah, kõik päevitunud rinna ja laia naeratusega, kolm teismelist poissi, kelle päralt on maailm.

Ja nüüd on ta Hull Jax, hulkur, habetunud hirmutis, keda vanemad hoiatava eeskujuna kasutavad. Tee kodutöö ära ja hoiu pahanlustest eemale, muidu lõpetad nagu Jax.

Mees hoidub terrassi süngesse hämarusse, püüdes varjuliste pottide juures, kus on liiga pime, et ma suudaksin eristada palju enam kui pulstis juuksekaht, liigsuure jope tilpnevaid hõlmu ning pikki kõhnu reisi. Ta nägu on ka nii tume, õues elamise ja mustuse koosmõjust.

„Kas tahad, et ma Paulile midagi edasi ütlen? Või siis võid siin ka oodata, ma saadan ta välja. Ma tean, et ta tahaks sind näha.“

Tegelikult ma ei tea, ainult oletan. Jax on pööraste kuulujuttude ja linnaklatši allikas, aga Pauli jaoks on ta valus teema ning talle ei meeldi sellest rääkida. Niipalju kui mina tean, ei ole nad lõpupeost alates omavahel rääkinud – ja linnas, kus kõik tunnevad kõiki, ei ole seda lihtne saavutada.

Jax vaatab piki tänavat üles, kust jäises tuules hõljub meieni kauged häälid. Ma ei jälgi ta pilku, aga saan turri tõmbuvast kerest aru, et keegi tuleb meie poole.

„On sul midagi vaja? Raha võib-olla?“

Hea on, et need inimesed pole kuuldekaugusel, sest olukorra absurdus, kus õnnestunult mehele läinud treileripargi tüdruk pakub kindlustusmagnaadi pojale raha, ajaks nad kindlalt naerma. Jaxi isa ütles küll pojast juba ammu lahti ja tegelikult pole mulgi taskus rohkem kui paar dollarit, aga ikkagi.

Jax raputab jälle pead. „Ütle Paulile, et mul on vaja temaga rääkida. Ütle, et ta kiirustaks.“

Enne kui jõuan küsida miks, on Jax kadunud. Ta toetas käe terrassipiirdele ja oli ühe nõtkete hüppega üle selle, keha kerge kui teivas-hüppajal. Ta maandub tsemendil ja eemaldub mööda tänavat. Teen paar kiiret sammu ettepoole, kuni ulatun üle piirde vaatama, ja jälgin pikka vahikäiku Pauli maja ja kokteilibaari vahel, aga see on tühi. Jax on juba läinud.

Lükkan Kelleri Arhitektuuri ukse lahti. See on avatud ruum, kus on puhtaks löödud lauad ja tumendatud arvutiekraanid. Valge tahvel tagaseinal on juba pühitud. See on üks paljudest ülesannetest, mida Paul iga päev alluvatelt nõuab. Kell saab peagi viis ning kontor on tühi, kui ainsana välja jätta peadisainer Gwen, kes end joonestuslaua taga küüru on tõmmanud.

Ta noogutab mu laua poole. „Ideaalne ajastus. Ma just lõpetasin Curtise suvila joonised.“

Nimetada kuuesaja viiekümne ruutmeetrist villat „suvilaks“ on naeruväärne, just nagu ka mis tahes põhjused, miks Tom Curtis ja ta abikaasa, kaugelt üle seitsmekümnene paar, Paulile ette lugesid, kui nad endale kuue magamistoa ja kahe köögiga nädalalõpu peatuspaiga tellisid. Curtised on tüüpilised Kelleri Arhitektuuri kliendid – privilegeritud, nõudlikud ja veidi rohkem kui natuke kõike seda väärt. Paul meeldib neile, sest on üks nende seast. See, et mul on kirjutuslaud, on ilmselt sama naeruväärne, sest ma töötan ainult kaks-kümmend tundi nädalas ning enamik aega olen igal pool mujal, aga mitte siin. Minu tööks on kliendisuhete haldus, mis koosneb enamjaolt sellest, et vinnan oma tagumendi sinna, kus tahes kliendid on,